

Full diocesà

30 de maig del 2021

p4 i p5 — 25 anys de L'Alberguería

p6 — Diumenge vinent, Dia de la Caritat

Mare de Déu dels Oms

A l'extrem nord-oriental del bisbat de Solsona, al municipi de Sant Jaume de Frontanyà (Berguedà), s'alça l'imponent santuari de la Mare de Déu dels Oms. D'origen medieval, en trobem les primeres referències històriques a partir de 1410-1411. De notables dimensions, l'edifici és d'època barroca amb aprofitament de construccions anteriors, havent acabat la construcció actual l'any 1785. Destaca la planta central del cambril, on es conserva un conjunt de pintures murals barroques molt interessants dedicades a la vida de Maria. Com a Marede Déu trobada, la seva festa se celebra a l'entorn del 8 de setembre i també s'hi fa un concorregut aplec el dilluns de Pasqua.

La imatge de la Mare de Déu ha superat un bon nombre d'embats històrics, especialment durant la guerra civil espanyola, quan va ser mutilada greument i destruïda la imatge de l'infant i el cap de Maria. La gent del poble va recollir els fragments, es va fer restaurar per Lluís Comas Bres de Vic i retornà per l'aplec de 1939.

Aquest últim diumenge de maig, mes dedicat a Maria, recordem les belles imatges venerades al llarg de totes les nostres parròquies que honorem amb el típic cant dels goigs:

*Damunt la nostra incertesa
sigues, Mare, nord d'aploms,
bell fogar de senzillesa,
santa Maria dels Oms.*

«Si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist»

Santíssima Trinitat / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.» (4,32-34.39-40)

Salm responsorial

Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.
[32]

Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell. (8,14-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bate-

geu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.» (28,16-20)

«Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu...»

Cada dia

Carles Riera i Fonts, pvre.

«Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.» Així acaba l'evangelí d'aquest diumenge.

Pare, Fill i Esperit Sant. És a dir, Déu-Pare, fonament de la nostra fe; Déu-Fill, fonament de la nostra esperança; Déu-Esperit, fonament de la nostra caritat. Tres persones i un sol Déu: el Pare, el Fill i el Paràclit o Paraclet (o sigui la tercera persona de la Trinitat).

El Pare és bondat indefallent i saviesa infinita. El Fill —imatge del Pare— és aliment de vida, amor que davalla i planta la tenda entre els pobres del món. L'Esperit és presència i és pregària. És alè suau —alè de Déu—, força que actua en la creació, en els profetes, font inesgotable de coneixement i de bondat. L'Esperit ens prepara el cor per a acceptar les paraules de salvació, de comunió, de vida.

Ni que no es noti, duem dins nostre l'esperit de Jesús: baptismal, santificador... No mou fressa, però habita en nosaltres i ens inspira a fer el bé, a cercar l'avenença, la germanor. Déu ha alenat en els nostres cors! (Pentecosta). Creure en la Trinitat és sentir-nos acompanyats, cada dia, pel Déu-Comunió, comunitat de persones. Un Déu que estima entranyablement, mogut per l'amor més gran. Som el seu poble: convocat pel Pare, en el camí del Fill, per la força de l'Esperit Sant.

La feina de tota una vida: aprendre a dir «Déu», per a omplir el concepte de realitat, per a sentir-lo viu i proper —impuls que ens manté desperts i actius. Ell —Pare, Fill i Esperit— contemplant d'un cap a l'altre la vida, sentim que ens diu: «Jo seré amb vosaltres...»

La imatge

A la creu s'hi significa l'obra conjunta de la Trinitat: el Pare la sosté, el Fill ja hi és gloriós, l'Esperit clou la presència de tots tres en una mateixa acció.

Pensem en el Pare o el Fill; no oblidem l'Amor de l'Esperit que lliga la tasca de tots dos des de la creació del món, l'encarnació del Verb, la predicació i la resurrecció gloriosa, i l'obra variada de la seva Església.

Santíssima Trinitat (s. XIII). Roman de la Rose

Agenda

Lit. hores: Setmana I

31 dilluns

—La Visitació de la Mare de Déu
—Sant Ponç de Girona, bisbe
So 3,14-18 o bé Rm 12,9-16b/Is 12/
Lc 1,39-56

1 dimarts

—Santa Laura, verge
—Sant Justí, mr.
Comença el Mes del Sagrat Cor
Tb 2,10-23/Salm 111/Mc 12,13-17

2 dimecres

—Sts. Marcel·lí i Pere, mrs.
Tb 3,1-11.24-25/Salm 24/
Mc 12,18-27

3 dijous

—Sant Carles Luanga i companys
mr. d'Uganda
Tb 6,10-11;7,1.9-17;8,4-9a/Salm
127/Mc 12,28b-34

4 divendres

—Santa Noemí
Tb 11,5-17/Salm 145/Mc 12,35-37

5 dissabte

—Sant Bonifaci, bisbe i mr.
Tb 12,1.5-15.20/Tb 13/Mc 12,38-44

6 Corpus Christi / Cicle B

Dia de la Caritat
—Sant Norbert, fund.
—Sant Marcel·lí Champagnat, fund.
Ex 24,3-8/Salm 115/He 9,11-15/Mc
14,12-16.22-26

25 anys de L'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del Bisbat de Vic

L'equip de L'Albergueria

Aquesta primavera, L'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del Bisbat de Vic, ha fet 25 anys. Una data com aquesta, per a una institució petita, esdevé un moment curiós, divertit, festiu. Indica un ritme, comporta reflexió, genera il·lusió, dona maduresa, fa iniciar nous projectes... Al costat d'aquest 25 hi podem posar altres xifres, igualment emocionants: 73 exposicions, 92.000 visitants, 51 conferenciants, 70 persones implicades... Darrere aquests números hi ha molta feina, molt gruix humà i cultural, i molt amor.

Durant aquests anys, L'Albergueria ha anat fent real la primera intuïció que la va fer néixer i que ha estat l'eix bàsic de la seva trajectòria: fer-ne un «lloc d'acollida, lloc de pas». Primer, rebre, convidar, demanar a artistes i gent de la cultura que ens mostressin les seves reflexions, en moltes formes diferents. Després, obrir les portes

perquè tothom qui hi estigués interessat les pogués escoltar, observar, i marxar cap a casa una mica més ric.

Els artistes i creadors ens han parlat, amb el seu llenguatge de la bellesa i la sensibilitat, de la fragilitat, la por, la constància, la poesia, la pobresa, la memòria, la dignitat, la solidaritat, la introspecció, la misericòrdia, els temps sagrats i els temps profans, els fils invisibles, les absències i les presències, els orígens, el diàleg amb Déu...

En l'acollida constant hem après a mantenir-nos oberts, a quedar encuriosits per la quantitat de propostes vitals i creatives que ens han arribat, a capgirar els conceptes preestablerts amb la descoberta dels nous; hem proposat, hem debatut, hem mirat i revisat; hem intentat fer del diàleg la nostra bandera. Hi han passat i han parlat in comptables persones, projectes, mirades diferents. Des de la nostra con-

dició de petita entitat d'Església, hem trobat complicitats i sinergies amb creadors de tota condició, i la trobada ha estat sempre fructífera i multiplicadora, sorprenent.

92.000
visitants han
passat per
aquest espai
durant aquest
temps

5 —actualitat diocesana

En el 10è aniversari dèiem que «el passat era el pròleg»; en el 25è, veient sorpresos de la persistència que tots plegats hem tingut, ens mostrem optimistes i apassionats per encarar aquest moment tan obert de la nostra història, en què s'albiren nous camins que caldrà debatre i transitar, nous reptes socials tremendament complexos que ens ompliran de dubtes. I ens reafirmem en aquesta funció que té L'Albergueria: proposar, fomentar, treballar, escoltar, aprendre, dialogar sobre tots aquells aspectes de la creació cultural contemporània que tractin, poc o molt, dels aspectes fonamentals del cristianisme i de la vida que es desprèn de l'Evangeli.

Des de l'equip que tira endavant el projecte, obert a totes les realitats, estem convençuts que cada persona ja és un tresor complet en ella mateixa, però necessita fils que l'esti-

rin amunt per a poder anar assolint una vida plena. I ens ha agradat de poder definir, aprofitant la reflexió que comporta fer anys, aquests fils que ens estiren amunt en el camp de la cultura —aquest espai on els uns ens trobem amb els altres, ens expliquem, ens projectem, ens construïm, creem... i destruïm. Perquè amb aquests fils hem de crear les propostes que protagonitzin la vida de L'Albergueria en els pròxims anys.

Quins fils ens estiren amunt? Parlem del gruix humà: de què està feta la nostra humanitat particular, el nostre ser i fer de cada dia. Parlem de la comunitat: què la fa forta, quina cadira guarda per al desfavorit, quines rutines té que ajudin tothom a fer progressos. Parlem de l'herència: quina part de nosaltres ens ve del que hem rebut, fet de matèria o fet d'esperit, i quin valor li hem de

donar —si les arrels són vida o són cadenes. Parlem de l'espiritualitat: de què és, el treball de l'esperit, sense la pràctica; si és res, la pràctica, sense l'esperit; i si ens són vàlides les antigues eines de treball, i si són vàlides les noves. I parlem, finalment, de l'esperança: l'esperança necessària, certa, l'esperança en el demà i l'esperança en el sempre. Perquè tenim present, sempre, que «l'Esperit de la glòria, que és l'Esperit de Déu, reposa damunt vostre» (1Pe 4,14).

De ben segur que el diàleg amb el món de la creació i de l'art —finestra oberta a la descoberta del sagrat—, un món que transcendeix els individualismes estèrils i que ens acosta als altres, ens farà avançar en l'aprofundiment d'una comunitat oberta, acollidora, cuidadora, creativa, crítica, veritablement social. Us convidem a participar-hi.

Diumenge vinent Corpus Christi, postulació del Dia de la Caritat

Ramon Donada Madirolas, prev., delegat episcopal de Càritas Diocesana de Vic

#SIGUEM
MÉS
POBLE

El mes d'abril va ser per la campanya «Gràcies», el mes passat per la campanya «Millor2» i aquest mes us torno a escriure per parlar-vos de la campanya de la festa de Corpus d'enguany, per convidar-vos a conèixer-la, a treballar-la amb les persones de l'equip de Càritas i a fer que els habitants de la vostra parròquia també la coneguin i la sentin seva.

Aquest any se'ns proposa el lema «#SIGUEM MÉS POBLE» amb aquesta breu reflexió:

A Càritas ens agrada pensar que el món és un poble on viuen més de 7.000 milions de veïns i veïnes que es coneixen i s'ajuden. Un poble on tot el que passa ens importa i ens afecta perquè tots som poble de Déu i ningú no n'hauria de quedar exclòs. I amb tres idees clau que inspirin la celebració del Dia de la Caritat, la presentació del treball que estem fent i la descoberta de com millorar-lo.

L'ESPERANÇA Som cridats a anunciar i construir una nova normalitat més justa i equitativa per a tothom des de l'esperança i l'oportunitat de fer la vida millor.

La PROXIMITAT Volem posar en valor la proximitat, les relacions properes i atentes que ens fan proïmes de les altres persones, que ens ajuden a sortir de nosaltres mateixos amb generositat i solidaritat.

La FRATERNITAT La pandèmia i la seva crisi sanitària i social ens han deixat una societat de vides trencades, han marcat un abans i un després en la vida de les persones que atenem. Només fomentant els llaços de col·laboració i ajuda mútua, teixint xarxa comunitària en clau de fraternitat, de relacions de cura, properes, vinculants, de sostenibilitat, podrem sortir d'aquesta crisi. La societat es construeix des de les comunitats locals, on totes les persones tenim la responsabilitat de vincular-nos i fer-nos càrrec del que s'esdevé. Rebeu el material d'aquesta campanya. Però, com ja us he dit altres vegades, l'important és com el treballarem perquè ens sigui útil per a créixer en la caritat. Bona diada de Corpus, Dia de la Caritat.

A Càritas ens agrada pensar que el món és un poble on hi viuen més de 7.000 milions de veïns i veïnes que es coneixen i s'ajuden. Un poble on tot el que hi passa ens importa i ens afecta perquè tots som poble de Déu i ningú n'hauria de quedar exclòs.

DIA DE CARITAT 2021

VIC:

93 886 04 83 // www.caritasbv.cat // BIZUM: 02641

SOLSONA:

973 532 879 // www.caritasdiocesanasolsona.cat

Premis a l'exemplaritat en la comunicació

Redacció

La Comissió Episcopal per a les Comunicacions Socials (CECS) va lliurar el dia 19 de maig els «Premis Bravo!» 2020 a la sala de l'Assemblea Plenària de la CEE. Aquests són els premiats:

Especial: Associació de la Premsa de Madrid en el seu 125è aniversari.

Premsa: Fernando García de Cortázar, S.J.

Fotoperiodisme: Fernando Lázaro per la foto de la morgue del Palau de Gel, publicada a la portada de *El Mundo* el 8 d'abril del 2020.

Ràdio: Programa «Documentos» de Ràdio Nacional d'Espanya.

Televisió: TRECE, per la seva aportació al pluralisme en el panorama televisiu durant any.

Cinema: Goya Producciones pel seu documental *Morir en paz*, d'Andrés Garrigó.

Noves Tecnologies: CateQuizis de la

productora d'Infinito Más Uno.

Música: Rozalén.

Publicitat: Campaña Roba Vella de l'agència XINESA per a Adolfo Domínguez.

Labor diocesana en mitjans de comunicació: Ángel Cantero de la Fuente, de l'arxidiòcesi de Valladolid.

Aquests premis es van donar en el marc de l'Assemblea de Delegats Diocesans de Mitjans de Comunicació Social que, després del seu ajornament, va tenir lloc a mitjan mes de maig i va incloure diverses activitats, unes centrades en la figura del beat «Lolo», periodista laic; una conferència del secretari general de la CEE, Mons. Argüello; un debat sobre el pas del paper al digital de diverses revistes religioses i un diàleg amb el nunci papal a Espanya, Mons. Auza.

Rozalén, premiada

El llibre

Sant Gil

Joan Perera i Faura

Ed. Vall de Núria

Trenta sonets, amb uns adients comentaris després de cada un, sobre la llegenda (amb fonaments històrics?) de l'estada de sant Gil (eremita provinent de Grècia i resident normalment a la Provença) a la vall de Núria, amb pròleg de David Jou i fines il·lustracions d'Elisenda Rué.

Llibre pulcre, simpàtic, documentat i ben estructurat, com també amarat de la Bíblia, amb què ens ha sorprès agradablement l'actual capellà custodi del santuari pirinenc (nat a Badalona l'any 1958 però ben arrelat en aquella meta de pelegrinatges dels catalans).

Constitueix una gratificant publicació per al millor coneixement de les vicissituds i el sentit de la devoció nurienca, tan apreciada per fidels i no tan fidels i amb precedents tan il·lustres com el del poeta Maragall amb els seus goigs: «Verge de la vall de Núria, / voltada de soledats...»

Normalitat i profecia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els qui hem rebut el do de ser cristians hem descobert, per pura gràcia de Déu, aquell misteri, com diu sant Pau, *ocult des de tots els segles i durant totes les generacions, que ara, però, ha estat revelat als sants* (Col 1,26). Aquest misteri, que és Jesús, el Fill de Déu, l'hem de viure en la normalitat i en la profecia per a ser-ne portadors, tant amb la paraula com amb la nostra manera de comportar-nos, que de vegades xoca amb el que és «normal» en les societats on vivim.

No hem de viure mai separats; però hem de ser profecia del misteri de Déu, manifestat en Crist Jesús

La fe cristiana té, des del seu inici, la característica de la universalitat. El mateix manament de Jesús: *Aneu per tot el món* (Mc 16,15), ho fa palès. I l'acció dels apòstols i dels seus col·laboradors enmig de diferents pobles, llengües i cultures ho fa realitat. I aquest fet d'anunci i d'acolliment de la fe era, en realitat, un trencament de la normalitat i una profecia. Eren les ciutats i els imperis els qui escollien els seus déus, i tot autèntic súbdit havia de complir les normes de culte i adoració. El qui es feia cristià reconeixia, però, que era Jesús qui l'havia escollit a ell; i, per això, havia d'acceptar ser-ne testimoni, enmig de contrarietats, burles, menyspreus i fins i tot persecució i mort.

Tot i això, ells no eren un poble segregat en les ciutats o pobles on vivien. En la llengua i la manera de vestir, en els treballs i els negocis, en els jocs i els costums, en la forma de govern i en el compliment de les lleis, es comportaven com tots, excepte en aquelles coses que contradien la fe en Crist, únic Senyor, i la llei de l'amor

universal. Com diu un escrit del segle II: «Als cristians tota terra estranya és pàtria per a ells, i tota pàtria els és terra estranya. Es casen com tothom, com tothom engendren fills, però no abandonen els nascuts. La taula els és comuna, però no el llit... Observen les lleis promulgades, però amb la seva vida van més enllà de les lleis» (*Carta a Diognet*).

Als cristians, ara com sempre, la nostra fe ens demana de viure en la tensió entre normalitat i profecia. No hem de viure mai separats, però hem de ser profecia del misteri de Déu, manifestat en Crist Jesús, amb el que fem i el que deixem de fer. Solament si som coherents amb la nostra fe i vivim com a cristians —de vegades, a contracorrent del que és «normal»— serem portadors d'esperança, i els qui cerquin sentit al misteri que truca a la porta del seu cor podran trobar Crist viu enmig nostre.

